

Notis i Västerbottenskuriren den 24 april 1945

80-ÅRIG RALLARE BERÄTTAR MINNEN.

Johan Anders Nygren, Skansholm, vilken fyllde 80 år för någon tid sedan berättade följande om sitt liv som järnvägsbyggare, när jag besökte honom några dagar före åttiöårsdagen.

Nygren bor tillsammans med sin hushållerska i en liten stuga vid landsvägen i Skansholm.

Där har han bott allt sedan han slutade som järnvägsbyggare och fick pension av järnvägen.

Jag är född i Långaryds församling i Jönköpings län.

Min fader var soldat och bodde i ett litet soldattorp.

Men då barnskaran växte mycket fort, vi blev till sist nio stycken, blev stugan för trång och jag for redan som barn ut för att förtjäna mitt uppehälle.

Till en början var jag bonddräng på olika ställen i Halland, men 1888

for jag upp till Dalarna och började arbeta på banbygget Falun – Rättvik.

Där hade jag tre kronor per dag för tio timmars hårt arbete.

Då jag hade varit där ett år, fick jag och sex kamrater höra att på norrländska Stambanan var det bättre förtjänster.

Vi beslöt oss därför att resa upp till Norrland för att försöka lyckan där.

Vi kom till Mellansel och fick genast plats där med stenbrytning.

När banan Mellansel – Örnsköldsvik byggdes, arbetade jag där.

Då den var färdig, fortsatte jag på norrländska Stambanan ända upp till Boden.

Ett tag var jag också uppe i Malmberget och arbetade.

Sedan flyttade jag ända ned till Bohuslän och arbetade på Väst kustbanan.

År 1908 styrde jag åter mina steg mot norr.

Då tog jag vid på Inlandsbanan, som då hunnit till Lit.

Jag följde så Inlandsbanan ända upp till Storuman.

Då blev jag pensionerad, men jag arbetade ändå med en del stenarbeten på landsvägen upp efter Malgomajdalen och så kom jag till Skansholm där jag byggde mig den lilla stuga, som jag nu bor i.

Livet, som rallare har varit roligt och omväxlande.

Jag har ju varit och arbetat i de flesta av våra landskap.

Jag har kommit i beröring med olika människor, men det egendomliga är, att jag kommit bra överens med alla.

Några större motsättningar har det icke varit mellan rallarna och ortsbefolkning där vid dragit fram.

Under storstrejkåret 1909 var det nog ganska livligt.

Då gjorde vi ingenting på sex månader, men då kom vi på idén att bygga en samlingslokal åt Litborna.

Där dansade vi och hade roligt.

Visserligen förekom det slagsmål då och då, men det var inte endast med ortsborna rallarna slogs utan lika ofta var det rallarna, som låg i fejd med varandra.

Bildnummer: NE A1700.10

När jag först kom till Vilhelmina, gick det ganska vilt till.
Då flödade spriten rätt ymnigt, och alla pengar för sin kos, fast vi tjänade rätt bra.
Allt tal om att rallarna voro så farliga var givetvis överdrivet
och detta kom befolkningen ganska fort på det klara med.

När jag nu ser tillbaka på mitt arbete, tycker jag, att jag i alla fall gjort mitt fast jag
endast varit en arbetare hela mitt liv.
De stenar jag kilat loss och lagt ihop till trummor och brofästen, kommer att ligga kvar
och göra sin tjänst långt efter det jag gått bort.

N E-n (Folkskolläraren i Skansholm, Nils Eriksson)

Avskrift av artikel i boken: En Lappmarksbygd på väg mot framtiden.
Bok nummer 7.

Vilhelmina kommuns fotoarkiv. 2011-10-04/ YR.